

V sposobnostih ni razlike

»Naši ljudje niso nič manj sposobni, pridni, kot ljudje v drugih državah,« je dejal Viljem Zore, kmetovalec, iz Zgornjih Pirnič 116 in letošnji dobitnik plakete ter priznanja Zadrugne zveze Slovenije za dosežke v kmetijski pridelavi za leto 1984. »Vse pa je seveda odvisno od primerne organizacije, plačila, duha in spodbud. Vse premalo spodbujamo ustvarjalnost in vse preveč govoričimo.«

Viljem Zore, ki je tudi predsednik upravnega odbora medvoške kmetijske zadruge, je že štiri leta združen kmet s 85.000 litri mleka letno eden večjih pridelovalcev ta dragocene tekočine. Zakaj šele štiri leta kmet?

»Spočetka smo imeli premajhno kmetijo, vsega dober hektar zemlje in na tem se ni dalo kmetovati, živeti od tega. Izučil sem se za mizarja, kasneje postal mojster. Devet let sem delal v Splošnem mizarstvu Medvode in 15 let v Donitu. Vedno sem si želel kmetovati, z leti smo dokupili zemlje, nekaj je imamo v najemu in leta 1980 sem se odločil postati kmet.«

Danes je v družini Zoretovih 6 članov, stara mati, žena Marija, trije otroci in Viljem. Najlepše, kar je



moglo doleteti Viljema, je, da so se tudi vsi trije otroci odločili v življenju zastaviti v kmetijstvu. Vsa trojica otrok se šola za zemljo:

»Pomen znanja za kmetijstvo ni nikoli dovolj poudarjen. Jaz sam posebne kmetijske izobrazbe nimam, vedno pa sem veliko bral in se tako izobraževal. Res pa smo se pri nas že na samem začetku odločili za živinorejo in mlekarstvo.«

Pri Zoretovih so začeli s tremi kravicami, kmalu so razširili hlev na 12 stojišč, postavili prvi silos, pa drugega in tretjega, zgradili nov hlev. Danes poleg 85.000 litrov mleka oddajajo tudi meso. Pri 34 stojiščih in mleku so lani oddali tudi 3 pitance, 4 krave za zakol in odprodali 4 plemenske telice iz lastne selekcije. Večinoma krmijo z lastno krmo, čeprav povsem brez dodajanja krmil ne gre. Kolikokrat torej kosijo pri Zoretovih?

»Najmanj štirikrat, saj to je povsem razumljivo in potrebno. Ponekod celo petkrat, vendar sta bili letos zavoljo vremenskih razmer zadnji košnji bolj skromni. Krmimo pa tudi pesne rezance in pivske tropine. Lani smo posejali tudi 60 arov s pšenico, oddali smo je 2200 kilogramov. Cena pšenice sicer ni spodbudna in sprašujem se, kje na svetu so še koruza in druga krmila dražja od krušnega žita.«

Pa vendar je Viljem Zore uspel in očuval osnovno čredo svoje živine. Očitno se odlični kmetovalec ne želi ločiti od svojega dolgoletnega truda, ponosa, tihega zmagovalstva živinorejca, zato ga tudi trdi gospodarski časi ne morejo omajati v njegovem prepričanju. Hkrati je tu tudi vprašanje zadruge. Ali jo medvoški kmetovalci čutijo kot svojo, kraj, kjer ureničujejo svoje kmetijske in pogosto tudi svoje človeške in družbene interese?

»Menim, da je to naša organizacija, kmetovalci imamo tu besedo. Res pa pri večjih pridelovalcih brez zadruge sploh ne gre, saj mora imeti organizirano oskrbo, varstvo in prodajo pridelkov. To posebej velja za specializirane kmetije. Ne morem si namreč predstavljati, da bi svoje mleko ponujal sam in tekal naokoli s kanglicami. V naši zadruzi smo lepo rešili tudi zavarovanje živine.«

V medvoški zadruzi so tudi sicer marsikaj dobrega storili. Ena izmed pomembnih zadev je vsekakor zložba zemlje. Ni šlo brez težav, toda uspehi in občutja večine kmetovalcev so enkratni:

»Bil pa je to poseg v generacije, poseg v zakoreninjeno tradicijo. Danes, kdor govori iskreno, je zadovoljen, čeprav se še najdejo tudi taki, ki kritizirajo. Večina parcel je danes dovolj velikih za uspešno strojno obdelavo, pravokotnih in dolgih. Menim, da smo pri tem vsi skupaj pridobili, lepše je pogledati in lažje obdelovati.«

Viljem je bil dolgih osem let član občinske zemljiške skupnosti, kjer je lahko videl, kako so urbanisti vse preveč zlahka posegali po kmetijski zemlji. Pirniče, denimo, so bile v vrsti predlogov predvidene za pozidavo:

»Vendar pa je sprejeta kmetijska zakonodaja marsikaj tega preprečila, pa tudi ljudje so se zavedli, da jesti vendarle moramo. Zemljo je treba očuvati in kaj pomeni kmetijstvo doma, na domačem pragu, je pravzaprav pokazala zadnja vojna. Takrat iz Vojvodine ni prišel niti en sam kilogram pšenice, kajne?«

Nazadnje sta Zoretova bila na dopustu pred 17 leti, zdaj ni več časa. Morda Viljem popusti svojemu konjičku, rad skoči v hribe. Kmetovanje pač zahteva čelaga človeka, krav pa, kot je znano, ni moč zakleniti...

Bogomir Šeflic

V KS Bratov Babnik

Bliže do sadja in zelenjave

Krajani krajevne skupnosti Bratov Babnik lahko odslej kupujejo sadje in zelenjavo tudi v kiosku v bližini Mercatorjeve trgovine v Ulici Bratov Babnik. Filia in Djoko Mardjonovič sta uredila ličen kiosk, kjer je prostora za približno 35 vrst sadja in zelenjave. Cene so približno enake tistim na tržnici ali pri prodajalcih Borincev. Zanimivo je, pa tudi pohvalno, da so bili nekateri kmetijski pridelki, zlasti krompir, cenejši kot drugod, tudi uslužnost Filie je lahko za zgled mnogim prodajalcem. Kljub nekaterim nergačem, ki niso z ničemer zadovoljni, smo se pozanimali, kakšna je kakovost ponujenega blaga: predvsem prvovrstna, pri čemer ni znatnih odstopanj pri ceni. Sedaj v poznojesenskih dneh je promet nekoliko upadel, kar je značilno za prodajalce zelenjave. Ob tem naj še dodamo, da je sadje in zelenjavo mogoče kupiti vsak dan razen nedelje od 8. do 19. ure, v prazničnih dneh pa od 10. do 13. ure.

Jože Čurn

v KS Hinko Smrekar

»Samozaščita 85«



Večer v eni od garaž na območju krajevne skupnosti Hinko Smrekar. Lastnik nikakor ne more pripraviti svojega jeklenega konjička do tega, da bi vžgal. Večkratni brezuspešni poskusi so povzročili okvaro na avtomobilu in kmalu se je avtomobil tudi vnel. Prestrašeni voznik nemudoma izginje neznano kam. Vozilo je v ognjenih zubljih, ki zdaj že ogrožajo sosednje garaže in bližnje stanovanjske objekte. O požaru je bil kmalu obveščen eden od pripadnikov civilne zaštite. Takoj je alarmiran štab TO in CZ, pa tudi gasilci. Tudi ekipe prve pomoči so se znašle na prizorišču. Takoj so začeli gasiti, da se požar ne bi razširil na druge objekte. Eden od reševalcev je laže ranjen. Brž mu nudijo prvo medicinsko pomoč...

Na srečo je bila to le vaja, ki so jo pripravili v mesecu požarne varnosti v okviru letošnje vaje NNNP — Samozaščita 85 v krajevni skupnosti Hinko Smrekar v sodelovanju z gasilskim društvom Spodnja Šiška. Čeprav je bila le vaja, je primer dokaj poučen, saj takšnih in podobnih nezgod ni tako malo.

Srečo Orešnik je poveljnik CZ pri krajevni skupnosti. Ob tej priložnosti nam je dejal: »Vaja je potekala po načrtih. Sodelovale so ekipe CZ in prve pomoči, ekipa RBK, RK, gasilska tehnična ekipa in narodna zaščita, pa tudi gasilci GD Spodnja Šiška. Čeprav smo z vajo dokaj zadovoljni, ne moremo biti zadovoljni z udeležbo. Tovarišice iz ekip prve pomoči so se najbolje odrezale. Neupravičene izostanke moramo resneje obravnavati, kajti kaj bi bilo, če bi naša vaja le bila resničnost?«

Primer slabih udeležb ni samo v omenjeni krajevni skupnosti. O tem se bo treba resno zamisliti!

Jože Čurn

